

Chương Bốn Mươi Một

Ngô Sương ra đến ngoài bìa rừng, đưa mắt nhìn, chỉ thấy ba người tăng đạo tục đang sóng vai đứng ngoài cách ba trượng. Cầm đầu là một lão hòa thượng áo xám, tay cầm phương tiện sạn, tuổi trạc ngũ tuần, vẻ mặt rất hung tợn.

Vừa thấy Ngô Sương ra đến, lão hòa thượng liền niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Thí chủ phải chăng họ Ngô?

Ngô Sương chợt động tâm nói:

- Phải, tại hạ là Ngô Sương, đại sư có điều gì chỉ giáo?

Hòa thượng áo xám hai mắt như chim ưng lạnh lùng nhìn Ngô Sương, gằn giọng nói:

- Thí chủ thủ đoạn thật tàn bạo, Chu Quốc Vũ và Lương Hữu Vi, hậu nhân của Lũng Đông Bát Đồ phải chăng chính do thí chủ đã sát hại?

Ngô Sương thoáng ngạc nhiên:

- Hai người ấy có hận thù với tại hạ, cho nên...

Hòa thượng áo xám quát to:

- Giết người đền mạng, lão nạp đã đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm thí chủ để đòi lại món nợ máu cho hai người ấy.

Ngô Sương nhếch môi cười:

- Đại sư là người xuất gia, lại không có thù oán gì với tại hạ, hà tất vì việc của kẻ khác mà quyết sống chết với tại hạ?

Hòa thượng áo xám tức giận:

- Hai người ấy đã kết giao với tại hạ nhiều năm, tình như thủ túc, nay đã chết dưới tay thí chủ, lão nạp lẽ nào có thể làm ngơ?

Ngô Sương nghiêm mặt:

- Đại sư nhất quyết nhúng tay vào ư?

Hòa thượng áo xám cười khẩy:

- Chẳng những nhúng tay vào mà còn phải siêu độ tiểu tử người. Chớ lười thôi, hãy tiếp lão nạp mấy sạn trước đã!

Dứt lời, liền giơ sạn lên thủ thế.

Ngô Sương tức giận, trầm giọng nói:

- Đại sư tự tin có thể siêu độ Ngô mỗ hay không? Trước khi động thủ, mong đại sư hãy suy xét cho kỹ, tại hạ không muốn...

Hòa thượng áo xám quát to:

- Tiểu tử người chớ lải nhải, hãy tuốt binh khí ra đi!

Ngô Sương cười gằn:

- Hòa thượng chớ bức người quá đáng, Ngô mỗ chẳng phải sợ tôn giá, mà là muốn hòa giải thôi!

Hòa thượng áo xám gắt giọng:

- Tiểu tử, ai cần người sợ? Chúng ta hãy bằng vào võ công phân cao thấp, mau tuốt binh khí, kéo kẻ khác bảo Phật gia dùng binh khí đối phó với người tay không.

Ngô Sương ha hả cười to:

- Hòa thượng, bốn thiếu gia với hai tay không cũng thừa sức đối phó với tôn giá rồi, cần gì phải dùng đến binh khí. Tuy nhiên, bốn thiếu gia không giết kẻ vô danh tiểu tốt...

Hòa thượng áo xám lạnh lùng tiếp lời:

- Tiểu tử muốn hỏi danh tính Phật gia chứ gì? Phật gia đã từ lâu không dùng đến rồi! Phật gia chính là Câu Vân đại sư, một trong Tam Kiệt vùng Xuyên Khang Vân Nam!

Ngô Sương sớm đã nghe danh Tam Ác vùng Xuyên Khang, nhưng chưa gặp bao giờ.

Ba người này trước nay đã gây ra nhiều tội ác, lộng hành khắp tỉnh Vân Nam, phen này gặp Ngô Sương, kể như đã tới ngày tận số.

Ngô Sương cười khẩy mấy tiếng, đánh giọng nói:

- Thì ra là Tam Ác vùng Xuyên Khang, hôm nay thật hân hạnh được gặp, bốn thiếu gia quyết phải diệt trừ ba đại ác này cho vô lâm.

Câu Vân đại sư cười hăng hắc:

- Tiểu tử hãy nói năng chừng mực một chút, kẻo Phật gia nổi giận, sẽ khiến người chết chẳng toàn thân.

Ngô Sương cười khẩy:

- Hòa thượng, hãy động thủ đi! Bốn thiếu gia cam đoan sẽ nhường tôn giá mười chiêu, quyết không hoàn thủ.

Câu Vân đại sư nghe vậy càng thêm tức giận, hơn hai mươi năm hoành hành khắp tỉnh Vân Nam, y chưa bao giờ bị ai khinh khi đến vậy, buông tiếng quát vang, phương tiện sạn trong tay vung lên, hóa thành một luồng sáng lạnh, giáng xuống đỉnh đầu Ngô Sương.

Ngô Sương bóng người nhấp nhোáng, ung dung tránh khỏi thế công của đối phương.

Câu Vân đại sư một sạn rơi vào khoảng không, càng thêm tức tối, cất tiếng huýt dài, lại vung sạn quét ra, chiêu thức lần này hết sức hung hiểm kỳ ảo, và phương hướng cũng rất là quái dị.

Chỉ thấy bóng sạn phủ trùm khắp người Ngô Sương, Ngô Sương tung mình lên không, lập tức thoát ra ngoài bóng sạn.

Câu Vân đại sư liên tiếp công ra hai chiêu không trúng đích, và đối phương cũng chưa hoàn thủ, bất giác kinh hãi thâm nhủ:

- Tiểu tử này quả nhiên thân thủ bất phàm...

Bỗng nghe Ngô Sương cười khẩy nói:

- Hòa thượng, Tam Ác các người đã được Nam Thiên Nhị Hạc mời giúp sức phải không?

Câu Vân đại sư trầm giọng:

- Phải thì sao?

Ngô Sương khẽ thở dài:

- Ba người đã mắc mưu Nam Thiên Nhị Hạc mà còn gì đó dương dương tự đắc, nói dối là báo thù cho bằng hữu, bốn thiếu gia thật tội nghiệp cho các người.

Đạo sĩ trung niên và lão nhân áo lam đứng bên nghe vậy đều ngẩn người lộ vẻ hoang mang.

Đạo sĩ trung niên thắc mắc hỏi:

- Tiểu tử, người nói vậy nghĩa là sao?

Ngô Sương cười khẩy:

- Nam Thiên Nhị Hạc vốn xem ba người như gai trong mắt, muốn trừ khử ba người từ lâu, nhưng khổ nỗi chưa có cơ hội, nay y định mượn tay bốn thiếu gia hạ sát ba người, vậy y chẳng phải vĩnh viễn hậu hoạn là gì?

Câu Vân đại sư cười khẩy:

- Tiểu tử ngươi đừng đặt điều ly gián, ba người bọn ta trước nay không hề có oán thù gì với Nam Thiên Nhị Hạc, hơn nữa lại còn giao tình sâu đậm...

Ngô Sương nghiêm mặt:

- Bốn thiếu gia nói đây hoàn toàn là vì ba người, chốn giang hồ muôn vàn xảo trá, hôm nay Nam Thiên Nhị Hạc bảo ba người đến đây chặn đánh Ngô mỗ, kết quả hẳn sẽ lưỡng bại cầu thương, như vậy y ngồi không hưởng lợi ngư ông...

Lão nhân áo lam bồng gật đầu nói:

- Tiểu tử này tuổi còn trẻ mà hiểu thấu đáo thế này, thật là đáng quý!

Đạo sĩ trung niên nói tiếp:

- Những lời nói của y cũng không phải là vô lý!

Câu Vân đại sư bồng truyền âm nói:

- Hai vị chớ nên tin những lời kích động của tiểu tử ấy tuổi còn trẻ mà võ công đã cao thế này, một thời gian nữa, chúng ta đều chẳng thể thoát khỏi tay hắn, chi bằng sớm diệt hắn đi là hơn.

Đạo sĩ trung niên gật đầu:

- Đại sư nói không sai, hôm nay chúng ta quyết chẳng thể buông tha cho hắn!

Ngô Sương thấy ba người chỉ môi mấp máy chứ không nghe tiếng, nhưng qua nhận xét, biết là đối phương không mấy tin lời mình, bèn lại nói:

- Lẽ ra ba vị nên nghĩ đến một vấn đề:

-Lão nhân áo lam vội hỏi:

- Vấn đề gì?

Ngô Sương cười:

- Nam Thiên Nhị Hạc đã mời ba vị trợ giúp, vì sao không chờ Khấp Huyết Nhại mà lại bảo ba vị đến đây chặn đường, rõ ràng là có âm mưu, kẻ sáng suốt hẳn hiểu rõ...

Câu Vân đại sư quát to:

- Tiểu tử chó đặt điều dối trá, hãy tiếp Phật gia mấy chiêu...

Chưa dứt lời phương tiện sạn trong tay đã quét ra.

Ngô Sương vội lách tránh và quát:

- Ngô mỗ xin lặp lại lần nữa, ba vị hãy suy xét cặn kẽ lời nói của ngô mỗ...

Đạo sĩ trung niên và lão nhân áo lam nghe vậy bất giác đâm ra phân vân do dự.

Ngay khi ấy, phương tiện sạn của Câu Vân đại sư lại quét đến.

Ngô Sương tức giận quát:

- Các vị chấp mê bất ngộ, chó trách bốn thiếu gia xuất thủ tàn ác.

Dứt tiếng, chàng liền sấn tới, tay phải vung chưởng với chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh bổ thẳng vào sạn ảnh.

Câu Vân đại sư bỗng cảm thấy phương tiện trong tay trĩu nặng, vội gia tăng hai thành chân lực, vung sạn lên quét tới.

Ngô Sương cười khẩy nói:

- Hòa thượng công lực quả bất phàm, hãy tiếp bốn thiếu gia một chưởng thử xem!

Đoạn tay trái hộ ngực, tay phải từ từ đẩy ra, xuất thủ tuy rất chậm, nhưng chiêu thức biến hóa không lường.

Lần hồi, phương tiện sạn trong tay Câu Vân đại sư vung động mỗi lúc càng chậm hơn.

Ngô Sương bỗng quát to:

- Buông tay!

Liền tức, ánh sạn vụt tắt, kèm theo một tiếng hự đau đớn, trong kinh phong cuốn xoáy, phương tiện sạn đã vượt khỏi tay Câu Vân đại sư bay đi.

Câu Vân đại sư sững sờ!

Đạo sĩ trung niên và lão nhân áo lam cũng xem đến ngây ngẩn, Ngô Sương chỉ hai chiêu đã đánh văng phương tiện sạn trong tay Câu Vân đại sư bay xa ngoài hai trượng, họ không kinh ngạc sao được?

Ngô Sương nhếch miệng cười, lạnh lùng nói:

- Niệm tình giữa hai ta không có thù oán, bốn thiếu gia tha cho hòa thượng người phen này, rút khỏi đây mau!

Câu Vân đại sư đỏ bừng mặt, tức đến thốt chẳng nên lời.

Ngô Sương nghiêm giọng nói tiếp:

- Bỏn thiếu gia ân oán phân minh, giữa hai ta xưa nay không hề có thù oán gì, hà tất bán mạng cho Nam Thiên Nhị Hạc, nhúng ta vào cuộc thị phi này chứ?

Ngô Sương bởi đang nóng lòng đến Khấp Huyết Nhai tìm Nam Thiên Nhị Hạc và Hỏa Dương Địa Quân nên không muốn kéo dài thời gian.

Câu Vân đại sư then quá hóa giận, gằn giọng quát:

- Tiểu tử chó có cuồng ngạo, Phật gia tay không vẫn có thể siêu độ người được.

Y trong cơn thịnh nộ, không nghe lời khuyên cáo của Ngô Sương, lại sấn tới, song chưởng cùng lúc tung ra.

Ngô Sương cũng đã tức giận thực sự, mắt rực tinh quang nhìn vào mặt Câu Vân đại sư, hữu chưởng chênh chếch vung lên, một luồng kinh phong như sóng dữ lập tức tuôn ra.

Câu Vân đại sư thấy vậy cả kinh thất sắc, không dám nghênh tiếp, vội tung mình sang bên tránh né.

Ngô Sương thu chưởng, nhếch môi cười lạnh lùng, mặt lộ sát cơ, từng bước tiến đến gần Câu Vân đại sư, mỗi bước chân lún xuống đất sâu hơn tấc.

Bầu không khí như chết lặng, đạo sĩ trung niên với áo lam đều tập trung ánh mắt vào Ngô Sương, mặt họ tràn ngập nỗi hồi hộp và lo lắng.

Bỗng, Câu Vân đại sư cất tiếng huýt dài, tung mình lên cao hơn hai trượng, lao bổ vào Ngô Sương.

Lối đấu thí mạng ấy khiến Ngô Sương bất giác ngẩn người, vội lách tránh sang bên, đồng thời tay phải tung ra một chưởng.

Câu Vân đại sư người đang trên không, hai tay mười ngón như móc câu vươn ra hết như hung ưng vỗ mồi, lao xuống như tia chớp, đồng thời chưởng kinh của Ngô Sương cũng đã ập đến.

Câu Vân đại sư một chiêu không trúng đích mà còn bị chưởng lực của Ngô Sương đẩy lùi bốn bước, càng thêm tức giận, bỗng tay áo vung lên, liền một chòm sáng bạc lấp loáng bay vút đến Ngô Sương.

Đột nhiên, một tiếng quát to:

- Giặc trọc, không được ám toán hại người!

Đồng thời, tiếng cung vang lên, những ám khí lấp lánh bạc rơi lả tả xuống đất.

Mọi người kinh ngạc định thần nhìn, hiện trường đã có thêm một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, đó chính là Thích Nam Giao.

Ngô Sương vội cười hỏi:

- Giao muội đã bình phục rồi phải không?

Thích Nam Giao cười đáp:

- Đa tạ Sương ca, Trầm Thương Châu đã hút hết độc khí trong người tiểu muội, công lực đã khôi phục, huyết khí hanh thông, không còn gì nguy hiểm nữa.

Ngô Sương mỉm cười:

- Giao muội hãy nghỉ ngơi thêm chút nữa, ba người này ngu huynh đối phó được rồi!

Thích Nam Giao vốn tính hiếu cường và rất căm thù kẻ ác, cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai bên, nàng ở trong rừng đều nghe rất rõ, lòng sớm đã phừng phừng lửa giận nên tức tốc chạy ra đây.

Thích Nam Giao nhoen cười:

- Sương ca đừng lo, ba tên ác đồ này hãy giao cho tiểu muội giải quyết!

Trong khi ấy, đôi mắt thâm ác của Câu Vân đại sư chòng chọc nhìn vào mặt Thích Nam giao không chớp, lòng đã bừng dậy dục niệm.

Ngô Sương cười hỏi:

- Đối thoại giữa ngu ca với họ, Giao muội đã nghe cả rồi chứ?

Thích Nam Giao cười khẩy:

- Tam Ác vùng Xuyên Khang xưa nay đã gieo rắc tội ác tày trời, hạng người như vậy mà còn khuyên họ làm gì? Lẽ ra đã phải sớm diệt trừ họ, giảm bớt kẻ ác cho vô lâm từ lâu rồi!

Đạo sĩ trung niên tức giận tiếp lời:

- Nha đầu, ngươi nên nói năng chừng mực một chút, không được ngậm máu phun người!

Thích Nam Giao cười khẩy:

- Đối với bọn ác đồ các ngươi, chửi mắng cũng chưa hủ, chỉ có giết đi mới hả lòng bồn cô nường.

Dứt lời đã vung tay một chưởng bổ ra.

Đạo sĩ trung niên không biết võ công của Thích Nam Giao, lòng có phần xem thường nên không tránh né, ngạnh tiếp nàng một chưởng, nhưng khi chưởng phong quét đến, y mới cảm thấy không ổn, chẳng ngờ thiếu nữ trước mặt công lực lại thâm hậu đến vậy.

Đạo sĩ trung niên cười khẩy nói:

- Nha đầu, đây là người tự chuốc lấy, chớ trách Cô Vân Tử này thủ đoạn ác độc!

Cô Vân Tử định xuất chưởng, bỗng nghe Câu Vân đại sư khẽ nói:

- Đạo trưởng, hãy nhường vu vật này cho bản tăng, đạo trưởng cùng Cao Dung đối phó tiểu tử kia được chăng?

Cô Vân Tử cười to:

- Đại sư hãy cẩn thận, vu vật này có gai trên mình, chẳng dễ đối phó, coi chừng bị ả ta quào toác đầu đấy, ha ha... ha ha...

Câu Vân đại sư cũng cười to mấy tiếng, đôi mắt thâm dật nhìn chốt vào mặt Thích Nam Giao, ra chiều hết sức thềm thuồng.

Thích Nam Giao thấy vậy càng thêm tức giận, quát to:

- Giặc trọc, người muốn chết à?

Vừa dứt lời, ô cung đã giơ lên, với Bá Cung Cửu Thức công ra.

Câu Vân đại sư kinh hãi kêu lên:

- Ô, Bá Cung Cửu Thức!

Liên tiếp thoái lui bảy tám bước, run giọng hỏi:

- Nha đầu, người là gì của Thích Dương?

Thích Nam Giao buồn tiếng cười dài dắc ý, đoạn ngưng cười lạnh lùng nói:

- Giặc trọc cũng có chút hiểu biết đấy! Bỏ cô nương là gì của Thích đại hiệp, người không xứng để hỏi, hôm nay dưới Bá Cung Cửu Thức người chết chắc rồi!

Câu Vân đại sư cười sắc lạnh:

- Nha đầu chớ khoác lác, Phật gia trước kia còn có một vụ ân oán với Thích Dương lão quỷ chưa thanh toán, sau nghe y đã thảm tử tại Quỷ Vương Động, kiếp này không sao gặp được nữa, cho nên...

Thích Nam Giao cười khẩy:

- Giặc trọc hãy nói mau, người có ân oán gì với Thích đại hiệp, hôm nay bốn cô nương thay mặt cho lão nhân gia ấy thanh toán.

Câu Vân đại sư cười u ám:

- Nếu cô nương chấp nhận yêu cầu của bản tăng, bản tăng sẽ không đào mồ đánh xác nữa, bằng không, hừ!

Thích Nam Giao nghe vậy giận tái mặt, gằn giọng quát:

- Giặc trọc thật là tàn nhẫn, Thích đại hiệp có thâm thù đại hận gì với người, người chết rồi mà còn đòi đánh xác, hôm nay bốn cô nương quyết chẳng thể để cho người sống.

Dứt lời đã vung động ô cung lao tới, ánh cung loang loáng phủ chụp xuống đỉnh đầu Câu Vân đại sư.

Câu Vân đại sư biết cung chiêu lợi hại, vội lách tránh sang bên.

Nhưng Thích Nam Giao thân pháp quá nhanh, loáng cái đã đến gần bên Câu Vân đại sư.

Câu Vân đại sư giật mình kinh hãi, vội định né tránh, nhưng đã chậm mất một chút, không kịp tránh nữa, ô cung đã quét đến sau lưng, vội trở tay một chuồng bổ ra, tiếp theo là một tiếng rú thảm, đã bị ô cung đánh văng bay xa hơn trượng.

Cánh tay phải gãy lìa, máu tươi xối xả phún ra, nhuộm đỏ cả tay áo.

Thích Nam Giao buông tiếng cười khẩy, lại tung mình lao tới.

Bỗng sau lưng nàng vang lên tiếng gằn giọng quát:

- Cô nương thủ đoạn thật quá tàn bạo!

Đồng thời, một bóng người đã lướt đến sau lưng Thích Nam Giao, thì ra là Cô Vân Tử.

Ngô Sương thấy vậy, vội lướt đến sau lưng Cô Vân Tử, trầm giọng hỏi:

- Lão mũi trâu định làm gì hả?

Cô Vân Tử vội quay người lạnh lùng nói:

- Bản đạo rất không bằng lòng về thủ đoạn tàn bạo của cô nương!

Ngô Sương cười khẩy:

- Tôn giá định ra tay cản ngăn nàng hạ sát lão giặc trọc kia ư?

Thích Nam Giao biến sắc mặt, giận dữ quát:

- Lão mũi trâu, bốn cô nương siêu độ luôn cả người!

Dứt lời đã vung động ô cung lao tới tấn công Cô Vân Tử.

Cô Vân Tử đã sớm nhận thấy sự lợi hại của ngọn ô cung trong tay Thích Nam Giao, đầu dảm ngạnh tiếp, vôi lách tránh, khinh công gã cũng chẳng kém, loáng cái đã lướt ra xa hơn bốn trượng.

Thích Nam Giao thấy đối phương tránh khỏi cung chiêu của mình một cách dễ dàng như vậy, cũng không khỏi sửng sốt.

Cô Vân Tử rút trường kiếm trên lưng xuống, vung ra một luồng sáng bạc, lạnh lùng nói:

- Bần đạo hôm nay đành phải đại khai sát giới!

Thích Nam Giao cười khinh:

- Ác đạo, chớ giả từ bi, có bản lĩnh cứ thi thố hết ra, như vậy bốn cô nương mới thỏa thích.

Cô Vân Tử hai mắt giận dữ trừng trừng nhìn vào trường kiếm trong tay, buông tiếng quát vang, kiếm quang tỏa rộng, nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Thích Nam Giao.

Thích Nam Giao quát lên lanh lảnh, ô cung trong tay quét ngang ra, keng một tiếng chát chúa, Cô Vân Tử bật lùi bảy tám bước mới đứng vững lại được. Huyết khí sôi sục, mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Trong khi ấy, Thích Nam Giao chỉ vạt áo tung bay, mặt không đổi sắc, vẫn đứng yên tại chỗ, nhếch môi cười nói:

- Thế nào? Chỉ mới một chiêu đã sợ rồi hay sao? Lão mũi trâu, dẫu sao lão cũng đường đường tấm thân bảy thước mà!

Cô Vân Tử bị Thích Nam Giao buông lời khích bác thậm tệ, bất giác mặt thoát đỏ thoát trắng, hết sức ngượng ngùng.

Bỗng, có người buông tiếng ho khan nói:

- Lão phu chẳng tin bé con người lại có bản lĩnh thông thiên.

Thích Nam Giao ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy lão nhân áo lam danh chậm rãi tiến tới, bước chân rất nặng nề, mỗi bước đều lún xuống đất sâu cỡ nửa tấc.

Thích Nam Giao cười khẩy nói:

- Sao? Lão thất phu cũng muốn thử ư? Vậy càng tốt, hai người xông vào một lượt, bốn cô nương khỏi mất thời gian.

Lão nhân áo lam cười sắc lạnh:

- Cao Dung gần đầu đã giác ngộ rất nhiều, nhận thức được những tội lỗi trước kia, hiện theo phương châm người không phạm ta, ta không phạm người.

Cao Dung mỉm cười:

- Đó chỉ là những lời nói đùa thôi, lão phu rất quý tài năng, chỉ cần hai vị đừng sát hại họ, lão phu sẽ bỏ qua...

Thích Nam Giao cười khinh miệt:

- Nghe giọng điệu của lão, như là chắc chắn chế phục được bọn này vậy. Bốn cô nương chẳng phải nói khoác, chỉ cần lão tiếp được mười chiêu dưới ô cung của bốn cô nương, bốn cô nương lập tức bẻ cung, vĩnh viễn lui khỏi chốn giang hồ.

Cao Dung mỉm cười:

- Cô nương nhất ngôn cửu đỉnh chứ?

Thích Nam Giao trợn mắt:

- Có Sương ca của bốn cô nương làm chứng, ai mà lừa dối lão? Nhưng nếu lão thua thì ngày này sang năm cũng là giỗ đầu của ba người đấy!

Ngô Sương vội nói:

- Giao muội sức khỏe chưa hồi phục, không nên bốc đồng như vậy, hãy để cho ngu huynh đối phó thì hơn!

Thích Nam Giao cười khanh khách:

- Tiểu muội tự tin mình thừa sức đối phó với hạng người tầm thường này, nếu Sương ca không tin, hãy đứng sang bên xem thử!

Vừa dứt lời, ô cung trong tay đã vung lên, chỉ thấy ánh cung rợp trời, phủ trùm mười hai đại yếu huyết khắp người Cao Dung.

Cao Dung cũng chẳng phải tay vừa, cất tiếng huyết dài, tung mình lên cao hơn hai trượng, tránh khỏi cung chiêu của Thích Nam Giao, đồng thời song chưởng vung ra, từ trên giáng xuống phản kích.

Thích Nam Giao quát lên lạnh lạnh, ô cung trong tay gia tăng hai thành chân lực, phát ra tiếng rít ghê rợn, uy thế thật kinh người.

Cao Dung chỉ thi triển được ba chiêu chuồng đã cảm thấy trĩu nặng, trán đầm mồ hôi.

Thích Nam Giao cười khẩy nói:

- Lão thất phu, không quá năm chiêu, bốn cô nương sẽ đưa lão lên đường xuống suối vàng.

Cao Dung cười sắc lạnh:

- Nha đầu chóe khoác lác, lão phu mà nổi cơn thịnh nộ thì người khốn đốn đấy!

Thích Nam Giao tức giận quát to, triệt hồi ô cung, chớp nhoáng sấn tới, Cao Dung chỉ thấy trước mắt chập chóa, bốp, bốp hai tiếng, mặt đã lãnh lấy hai cái tát tai.

Cao Dung nằm mơ cũng không thể ngờ Thích Nam Giao thân pháp lại nhanh đến vậy.

Bị đánh hai tát tai, lửa giận càng bốc cao, trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, vung lên quát:

- Quỷ nha đầu, hôm nay lão phu quyết phải băm vằm người ra làm muôn mảnh thì mới hả giận.

Vừa dứt lời, một luồng sáng bạc đã như tia chớp bay thẳng đến Thích Nam Giao.

Ngô Sương thấy vậy vội nói:

- Giao muội hãy cẩn thận kiếm khí của đối phương!

Thích Nam Giao ha hả cười to:

- Kiếm pháp xoành xính của lão ta chưa đủ để khiến tiểu muội phải e ngại đâu, nếu lão ta muốn thí mạng, chóe trách tiểu muội hạ thủ bất lưu tình.

Cao Dung tức giận quát:

- Ai cần người hạ thủ lưu tình, người có bản lĩnh thì cứ việc thi thố, nếu Tam Kiệt này mà không thắng nổi ả nha đầu miệng còn hôi sữa như người, thề sẽ không bao giờ bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Thích Nam Giao cười khinh:

- Thật không ngờ Tam Ác Xuyên Khang cũng còn có chút cốt khí. Được rồi, bốn cô nương sẽ cho lão chết không toàn thây.

Cao Dung giận điên người, trường kiếm trong tay hóa thành một luồng sáng bạc bay đến nhanh như chớp.

Khá khen cho Thích Nam Giao, chỉ thấy nàng ung dung vung động ô cung, chớp mắt đã hoàn toàn hóa giải kiếm chiêu của Cao Dung.

Sau đó, nàng nhếch môi cười nói:

- Lão thất phu có còn bản lĩnh độc môn nào nữa không? Nếu còn, hãy thi thố hết ra cho bốn cô nương được mở rộng tầm mắt.

Cao Dung càng đánh càng kinh tâm, thâm nhủ:

- Ả nha đầu này võ công quả cao thâm khôn lường, ả phải chăng là con gái của Thích Dương? Có lẽ...

Bỗng nghe Thích Nam Giao lạnh lùng quát:

- Lão mà không tung ra sát thủ thì đừng trách bốn cô nương xuất thủ tàn ác.

Liền thì, ô cung trong tay đã vung ra, phủ trùm mười hai yếu huyết khắp người Cao Dung.

Cao Dung cả kinh thất sắc, buột miệng kêu lên:

- Bá Cung Cửu Thức!

Vừa dứt lời, người đã bị cung kinh quét bay bổng lên, bộp một tiếng, đầu va vào một cây to, óc máu văng tung tóe, chết thảm tại chỗ.

Cô Vân Tử bỗng lướt tới, vận hết toàn lực vung chưởng bổ vào huyết Thiên Linh của Thích Nam Giao.

Thích Nam Giao nhanh nhẹn xoay người tránh khỏi, gần giọng nói:

- Lão mũi trâu muốn chết hả?

Cô Vân Tử lạnh lùng:

- Bọn ta ba người lâu nay không hề rời xa nhau, giờ đã mất một, bọn ta thề cùng sống chết, đành thí mạng với người thôi!

Thích Nam Giao cười khinh miệt:

- Loại chồn cáo đều như nhau cả, lão tự tin thoát khỏi được ô cung của bốn cô nương chăng?

Cô Vân Tử quát to:

- Chớ lời thôi, tiếp chiêu!

Đoạn tay trái hộ ngực, tay phải vung lên, một chưởng bổ ra.

Thích Nam Giao cười khẩy, tay phải ô cung quét ra, hai luồng kinh lực liên va chạm nhau, bùng một tiếng vang rền, Cô Vân Tử bật lùi lia lịa, sắc mặt trắng bệch, trán đầm mồ hôi.

Thích Nam Giao y phục tung bay, vẫn đứng nguyên tại chỗ, cười khẩy nói:

- Lão mũi trâu, chỉ một chiêu đã bất lực rồi ư? Bỏn cô nương nhất định sẽ đưa lão lên đường sớm, kéo đồng bọn chờ đợi lâu.

Cô Vân Tử nghiêng răng kèn kẹt, hai mắt trợn trừng giăng đầy tia máu, trông thật khủng khiếp.

Thích Nam Giao nhếch môi cười, chậm rãi tiến đến gần...

Cô Vân Tử bỗng quát vang:

- Quỷ nha đầu, đạo gia thí mạng với người!

Đồng thời đã tung mình lên cao hơn ba trượng, từ trên không lao bổ xuống, hiển nhiên y đã quyết thí mạng.

Ngô Sương thấy vậy vội lớn tiếng nói:

- Giao muội tránh ra mau!

Nhưng Thích Nam Giao vốn tính ương ngạnh, không chịu tránh, chỉ thấy nàng thụp người, tay phải vận hết mười thành chân lực, vung động ô cung nhằm chuẩn Cô Vân Tử quét ngang ra.

Bùng, một tiếng rền rĩ, tiếp theo là một tiếng rú thảm thiết.

Cô Vân Tử người bay ngang ra xa, bịch một tiếng, rơi xuống ngoài ba trượng, va vào một tảng đá to, lục phủ ngũ tạng liên vỡ nát, chết thảm tại chỗ.

Thích Nam Giao ngửa mặt ha hả cười to nói:

- Tam Ác Xuyên Khang sao mà vô tích sự thế này? Ha ha... Ha ha...

Câu Vân đại sư từ lúc gãy tay vẫn ngồi bệch dưới đất nhắm mắt điều tức, giờ thấy Cô Vân Tử và Cao Dung đều đã táng mạng, bất giác rợn người thâm nhủ:

- Lúc này mà không đào tẩu ắt sẽ táng mạng dưới cung...

Đoạn liền đứng phắt dậy, vừa định rón rén đào tẩu, bỗng nghe sau lưng có tiếng trầm giọng nói:

- Uy phong khi nãy của đại sư đâu rồi? Sao bây giờ lại toan đào tẩu thế này?

Câu Vân đại sư giật mình kinh hãi, quay lại nhìn, thì ra là Thích Nam Giao đã đến sau lưng tự bao giờ, vội khế niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Nữ Bồ Tát, chẳng lẽ ngay cả kẻ tàn phế như bản tăng cũng không buông tha hay sao?

Thích Nam Giao cười khinh:

- Đại sư sao lại nhã nhặn thế này? Muốn bản cô nương rủ lòng thương hại, chẳng phải hạ thấp thân phận của Xuyên Khang Tam Kiệt hay sao?

Câu Vân đại sư nhắm mắt thở dài:

- Cứu một mạng người còn hơn xây bảy bậc phù đồ, huống hồ người tàn phế như bản tăng, cô nương nhất quyết lấy mạng bản tăng hay sao?

Ngô Sương cười tiếp lời:

- Giao muội hãy tha cho lão hòa thượng đi thôi! Lão đã tàn phế, có lẽ từ nay không còn gây tội ác được nữa đâu!

Thích Nam Giao lắc đầu:

- Chẳng thể buông tha được, bọn ác đồ này khi kẻ khác bại dưới tay họ, họ sẽ đối xử với thủ đoạn tàn bạo nhất, còn như họ bại dưới tay kẻ khác, họ lại quỳ lạy van xin, rất là dè hèn vô sỉ.

Câu Vân đại sư biến sắc mặt:

- Cô nương biết là loài thú bị dồn ép đến đường cùng mà còn cắn người, nếu cô nương bức bách quá...

Thích Nam Giao ha hả cười to:

- Xem ra giấc trọc lão cũng chẳng còn làm gì được nữa, nể mặt Sương ca, để lại mạng chó cho lão, lão hãy tự móc bỏ đôi mắt dâm dật đi, ai bảo lão đã làm hòa thượng thấy phụ nữ còn nhìn không chớp mắt.

Câu Vân đại sư thở dài:

- Cô nương, nếu bản tăng mà mất đi đôi mắt thì sẽ chết đói, xin cô nương thương xót cho bản tăng tuổi già.

Thích Nam Giao bỗng nghiêm giọng:

- Chớ lời thôi, nếu không tự động thủ, hãy coi chừng cái mạng già của lão!

Câu Vân đại sư ngửa mặt thở dài:

- Có lẽ bản tăng trước kia đã gây ra quá nhiều tội ác nên hôm nay mới chuốc lấy hậu quả thế này, đúng là lưới trời bao la...

Bồng tay phải vung lên, đã móc hai mắt, ném cho Thích Nam Giao, đoạn tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong rừng.

Thích Nam Giao lớn tiếng cười nói:

- Thật quá dễ dãi cho giặc trọc, ha ha... ha ha...

Đột nhiên, bóng người nhấp nhoáng, lại có mấy người phóng vào rừng.

Ngô Sương định thần nhìn, thì ra là nhóm người của Thạch Phong Vũ.

Thạch Phong Vũ thoáng vẻ trách móc:

- Bọn lão phu tìm hai người suốt cả buổi trời, vậy mà hai người lại ở đây thành thoi vui cười.

Ngô Sương bèn kể lại sự việc đã xảy ra vừa rồi.

Nghe xong, Thạch Phong Vũ thở dài nói:

- Tiếp tay cho giặc ắt gặp họa sát thân, lẽ trời rất công bằng, nhưng chúng ta cũng không nên gây nhiều sát nghiệp, không thì chốn giang hồ oan oan tương báo, bao giờ mới dứt?

Thích Nam Giao dẩu môi:

- Thạch bá bá đâu biết, lão giặc trọc ấy đôi mắt dâm dật cứ nhìn chòng chọc vào người ta, thật đáng ghét...

Thạch Phong Vũ mỉm cười:

- Cô nương lòng đã có nơi gửi gắm, còn sợ người ta nhìn hay sao?

Thích Nam Giao đỏ mặt phụng phịu:

- Thôi đi, Thạch bá bá lại trêu diệt nữ nữa rồi!

Thạch Phong Vũ phá lên cười:

- Khi nào đại cục ổn định, ân oán giang hồ giải quyết xong, chung rượu mừng của cô nương với Ngô Sương, lão phu uống chắc rồi, ha ha...

Thích Nam Giao then đỏ mặt tía tai, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, cảnh tượng với Ngô Sương khi nãy trong rừng lại hiện ra trước mắt.

Thạch Phong Vũ lại nói:

- Giờ chúng ta hãy tiến đến Khấp Huyết Nhai!